

(Kirjoittajan huomautus: Tämä runo on yksinpuhelu, jossa ihmisen huonompi Minä käy keskustelua paremman Minän kanssa.) Kylmin huulin kuiskii suuni näitä rumia sanoja. Kalpeat kasvot ikkunan takana tuomio luomien alla. Se olen minä, väritön sielu harmaata lasia vasten. Laiska ajatusviiva, joka terävänä lyö haavaa rohtuneeseen rintaan. Vain sinä näet minut tässä, vain sinulle olen väreissä. Olen hapan keltainen ja ruoste, sormien välistä valuva hiekanruskea, ehkä lämmin, auringon paahtama, mutta sileä kuin sulava lumi. Ja siinä aivan liki, lähes rintaa vasten, minä olen sinussa kiinni. Olen valo. Olen tien poikki juokseva varjo.